

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำให้ใน
ครอบครัวของเราเย็นเป็นสุข ทำให้บ้านของเรามีแต่ความร่มเย็น ทำให้ครอบครัวของเรา ทำ
ให้สังคมร่มเย็นเป็นสุข

ความร่มเย็นเป็นสุข ให้มีน้ำใจต่อกัน ให้เสียสละต่อกัน อย่าคิดเล็กคิดน้อย อย่าเจ็บอย่า
แค้น อย่าทำลายกัน นั่นศาสนาสอนอย่างนั้น ถ้าสอนอย่างนั้น นี่สอนแบบสังคมนะ

แต่เวลาศาสนา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเข้ามาในหัวใจของสัตว์
โลก ปราบปรามหรือสัตว์ชนสัตว์ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันเรื่องยิ่งใหญ่ เรื่องยิ่งใหญ่ไม่ต้อง
มาเกิดซ้ำเกิดซ้ำ ไม่ต้องมาทุกข์มายากอย่างนี้ เวลาทุกข์ยากอย่างนี้มันทุกข์ยากเพื่ออะไรละ

นี่พูดถึงว่ามันเป็นเวรเป็นกรรมไง กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน ที่เรามาเกิดกันอยู่นี้
เพราะการกระทำของเราทั้งสิ้น ที่เราเกิดกันอยู่นี้เพราะเราทำดีทำชั่วของเรา มา เพราะความดี
ความชั่วนั้นนะ สิ่งนั้นมันขับลงไปที่จิต เพราะอะไร คนทำๆ หัวใจมันสั่ง หัวใจมีแรงปรารถนาที่
จะทำสิ่งนั้น ถ้าทำสิ่งนั้นมันเป็นบุญเป็นกุศลขึ้นมา อันนั้นนะมันแรงขับเคลื่อนไป

เพราะจิตนี้ไม่มีวันตายๆ ใจ แต่เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูติ เวลาเกิดมาในครอบครัวของ
เรา เวลาเด็กน้อยทารกมันไร้เดียงสา มันน่ารัก เราดูแลมันๆ เด็กไร้เดียงสา ไร้เดียงสา เขาต้อง
สอนมันนะ อย่าเชื่อคนให้ตั้งคั้นะ อย่าเชื่อคนให้ขมมนะ อย่าเชื่อทุกๆ อย่างนะ เพราะเขาจะ
ล่อลวงไปไง

เราต้องสอนลูกของเรานะ อย่าไว้ใจใครนะ ต้องไว้ใจพ่อแม่ของเรา คนอื่นเข้ามาเขาจะ
มาเอาผลประโยชน์จากลูกนะ เขาจะเอาลูกเราเอาไปทำเป็นเด็กพิการ ไปเป็นคนขอทาน ไปเป็น
เด็กเร่ร่อนนะ นี่เวลาเราสั่งสอนลูกของเรา

แต่มันไร้เดียงสา มันน่ารักนะ เพราะอะไร เพราะมันไม่เท่าทันสังคม พอมันโตขึ้นมา พอโตขึ้นมาต้องรับผิดชอบ เวลาโตขึ้นมาต้องมีการศึกษา เวลาที่มีหน้าที่การงานขึ้นมา ไปทำงานในบริษัท ในหน้าที่การงานของเรา มันก็เป็นปัญหาของสังคม นี่สังคมๆ ใจ

สังคมก็เหมือนกัน เวลาสังคมๆ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอน สังคมเรานะ ให้อุบายที่ทั้งวันทั้งเดือนทั้งปีไม่เคยทำบุญเลย ทำบุญวันพระ ทำบุญวันขึ้นปีใหม่ วันขึ้นปีใหม่ นะ มันเหมือนเด็กไร้เดียงสา เด็กไร้เดียงสา มันไม่รู้เห็นอะไรได้เลย

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจะไปทำบุญๆ ก็จะไปทำบุญที่วัด แล้ววัดนะ เวลาไปแล้ววัดก็ต้องเอาตามใจฉันนะ เพราะอะไร เพราะอะไร กล้วย! กว่าที่จะได้ทำบุญ ปีหนึ่งทำบุญหนเดียวนะ เพราะก่อนที่เราจะบวชเราตัดบาตรเฉพาะวันปีใหม่นั้นนะ ปีใหม่เพราะว่าเป็นวัยรุ่น ไปตามเพื่อน ปีหนึ่งตัดบาตรหนหนึ่ง ทำบุญปีใหม่ แล้วพอปีใหม่ขึ้นมาแล้วก็จะเอาบุญเยอะๆ จะเอาบุญสมใจปรารถนา เวลาไปแล้วมันไร้เดียงสา

ความไร้เดียงसानะ อย่างรัฐบาลเขาก็พยายามส่งเสริมนะ ส่งเสริมให้วันสำคัญในพระพุทธศาสนา วันสำคัญของชาติ ให้ทำบุญวัดใกล้บ้านๆ ที่บ้านเราอยู่ที่ไหน ใกล้บ้านที่ไหน ทำบุญที่นั่น เพราะมันสะดวกมันสบายใจ มันไม่ต้องชวนชวายเป็นมากใจ ขอให้ทำได้ ทำได้ทำเถอะ ถึงมันจะรู้หรือไม่รู้

เด็กๆ เด็กทารก ดูลิ พ่อแม่มันเลี้ยงดูมา ถ้ามันได้ขนมนมเนยขึ้นมา มันก็มีความสุขของมัน มันได้สิ่งใดตามที่ใจปรารถนามันก็มีความสุขของมัน มันขอสิ่งใด พ่อแม่ให้มันก็หัวเราะเยาะ มันหัวเราะยิ้มแย้ม เวลาถ้ามันไม่ได้สิ่งใดมันก็ขัดเคืองใจ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราไปวัดไปวาขึ้นมาเราก็ต้องการให้ความสะดวกสบายของเรา ให้ความพอใจของเรา รัฐบาลเขาก็จัดของเขานะ ให้อุดมสมบูรณ์ ให้ทุกอย่างพร้อมเพรียง รวดราให้มีคนบริการ มันบริการอย่างนั้นมันก็เป็นเรื่องภาระรับผิดชอบ มันเป็นเรื่อง

เวลาโยมกลับแล้วมีแต่ชยะ มีแต่ของเสียทิ้งไว้เต็มเลย แล้วคนก็ต้องเก็บต้องกวาด

แล้วก็บอกว่า “ให้พระภาวนานะ ให้พระเป็นพระที่ดีนะ ให้พระเป็นพระที่ดีๆ”

เอ็งกลับไปเอ็งไม่รู้หรือกว่าพระเขายังล้างส้วมไม่เสร็จเลย ที่เอ็งไปชี้ไปเยี่ยวไว้นั้นนะ พระเขายังล้างดูแลอยู่นั้นนะ

“ให้พระภวณานะ ให้พระภวณา”

แล้วมาวัดป่าๆ วัดป่าเขาไม่มีพิธีกรรมใดๆ ทั้งสิ้นไง ให้อัศจรรย์มันบังไว้หมด ไปถึงต้อง ถวายทาน ไม่ถวายทานนะ

เราอยู่กับหลวงตา หลวงตาบอกเลย กว่าจะมารวมอาหารนี้เสร็จ กว่าจะมาบอกกล่าวคำ ถวาย แหมลงวันมันมาไขไว้ แล้วก็คอยพัคไว้ไม่ให้แหมลงวันตอม พอมันพักเป็นตัวแล้วนะ ยัง ไม่ได้กล่าวคำถวายทานเลย พอถวายทานเสร็จ หนุนตักเย็นพอดี

นี่เป็นประเพณีวัฒนธรรม เรื่องประเพณีเป็นประเพณีไง แล้วเรามาวัดเราก็อยากเจอพระ ที่ดีๆ เจอพระปฏิบัติ เวลาพระปฏิบัติขึ้นมา เราต้องควบคุมหัวใจของเรา อย่าคิดเอาแต่ได้ จะ เอาแต่ได้ จะเอาความสะดวกความสบาย เอาความพอใจของเรา นั้นนะคือกิเลสทั้งนั้นนะ

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนนะ รือสัตว์ชนสัตว์ ไม่เกิด ไม่ แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายนี้สำคัญ

เวลาคนไปทำบุญ ทำบุญก็อยากให้อายุยืนยาว อยากมีหน้าที่การงานที่ดี

อันนั้นมันเป็นवासานะ มันเป็นภาวะสังคมาๆ สังคมา เวลาคนที่มีอำนาจวาสนามา เขา เกิดมานะ พอดีหมดเลย เวลาเขาคิดเทคโนโลยีได้ โลกเขาต้องการใช้พอดีเลย เวลาคนมันเกิด มาก่อนคิดได้นะ ไม่มีตลาด คิดมาแล้วคนไม่สนใจ นี่คือवासนาของเขาๆ

वासนามันแข่งกันไม่ได้นะ มันแข่งกันไม่ได้ที่ไหน มันแข่งกันไม่ได้ที่มันเป็นอดีตที่เราได้ สร้างมา คนคนนั้น ดูสิ ดูครอบครัวของเรา คนคนนั้นเขาได้ดูแลพ่อแม่ของเขา เขาได้รับการ ระ สังคมาของเขา เขาแบกรับไง

ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ไง เวลาเป็นกษัตริย์ เวลา เป็นหัวหน้าฝูง พาฝูงสัตว์พ้นจากนายพรานล่า นี่เขาทำบุญของเขาเป็นอย่างนั้น ฝูงสัตว์ทั้งฝูง

เลย เวลานั้นนายพรานล่ามั้นพาออกจากกรล่าของนายพราน ออกไปสู่ดินแดนอาหารอุดม สมบูรณ์ นี่พระโพธิสัตว์ฯ

นี่ก็เหมือนกัน คนที่เขาทำของเขา มาดีของเขา เขาทำมาแล้ว แข่งอำนาจวาสนา แข่งกัน ไม่ได้ แข่งกันไม่ได้ เพราะว่าเราจะไปลบประวัติศาสตร์ไม่ได้ เราจะไปทำที่อดีตไม่ได้ ที่นี้องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนถึงปัจจุบันนี้

ถ้าปัจจุบันนี้เราจะง้อเปลี่ยนแปลงเสียขาสู้คนอื่นเขาไม่ได้ แต่เราก็มีน้ำใจ เพราะเราเกิดเป็น มนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนลงที่ใจนี้ ถ้าที่ใจนี้ เห็น เขาทำบุญกุศลกันนะ อนุโมทนาไปกับเขา ชื่นใจไปกับเขา ดีใจไปกับเขาได้ไหม...ไม่ได้ เห็นใคร แข่งหน้าแข่งหลังไม่ได้ จะไปเที่ยวแข่งขันกับเขา เทียวไปกีดกันเขา ไม่ได้ นี่ใจ มันพิการในหัวใจ

คนพิการเขายังมีกำลังใจของเขา เขายังทำหน้าที่การงานที่ดีของเขา ใจนี้พิการที่ใจ ใจ พิจารณา พิจารณาขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เสียสละทานนี้

ใจคำว่า “เสียสละทานฯ” นี่นะ ให้มันรู้จักเสียสละ ของของเรา ของของโยมนะ โยม ขวนขวายทำหน้าที่การงานกันมา กว่าจะได้เงินได้ทองมา แล้วสิ่งนี้มันเป็นของที่ดั่งามของเรา ทั้งสิ้น เราปรารถนาจะถวายผู้ทรงศีล เราปรารถนาจะถวายผู้ทรงศีล ผู้ทรงธรรม ผู้ที่ประพฤติ ปฏิบัติ ผู้ที่จะคำจุนศาสนา เราเสียสละของเราด้วยน้ำใจของเรา

เราหามาด้วยน้ำพักน้ำแรง เราหานี้เป็นเงินเป็นทองของเรา เราเป็นคนใจใหม่ จะไปจับ มันเหวี่ยงเล่นใจใหม่

นี่ใจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอนนะ ครอบครวัไต่ที่เจริญมั่นคง ขึ้นมา ครอบครวันั้นรู้จักประหยัดมัธยัสถ์ ครอบครวัไต่ที่จะมั่นคง ครอบครวันั้นรู้จักซ่อมแซมสิ่ง ที่ใช้สอยในบ้านของตน ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือย ไม่ใช่จ่ายโดยไร้ประโยชน์ ครอบครวัไต่รู้จักประหยัด รู้จักมัธยัสถ์เท่านั้น ครอบครวันั้นถึงจะมั่นคง

ครอบครวัไต่รู้จักซ่อมแซม รู้จักรักษา ของเสียแล้วบำรุงรักษาให้กลับมาใช้ใหม่ได้ ครอบครวันั้นจะมั่นคง ครอบครวัไหนประมาท ครอบครวัไหนเดินเล่น ครอบครวัไหนสุ่ยสุ่ย ครอบครวันั้นอยู่ในแดนที่ประมาท

นี่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างนี้เป็นทานหรือ นี่เป็นปัญญาละ นี่เป็นปัญญาที่เราศึกษาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วมาใคร่ครวญ ใคร่ครวญ แล้วพิจารณาของเรา เราจะทำตัวของเราอย่างไร เราจะเป็นคนดี ดีที่ไหน ดีที่สุดดีที่ปัญญาของเรา จะทำตัวเราให้เป็นคนดี

แล้วถ้าเป็นคนดีขึ้นมา เวลาจะไปแข่งอำนาจวาสนากับเขาไป คนนั้นก็มีความอำนาจวาสนาอย่างนั้น คนนี้มีความอำนาจวาสนาอย่างนั้น

เขามาจากไหน เขามาจากการทำดีของเขา เขามาจากการเสียสละของเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียสละชีวิต เสียสละทุกๆ อย่าง ทศชาติ ๑๐ ชาติ เสียสละมาขนาดไหน การเสียสละอย่างนั้นไม่ได้เสียสละแบบคนโง่ๆ ไม่ได้เสียสละแบบไม่มีเป้าหมาย ไม่ได้เสียสละแบบว่าใครมาจูงจมูก

เสียสละจากน้ำใจของท่านเอง ท่านคิดของท่านเอง ท่านเห็นประโยชน์ของท่านเอง นี่บารมี ๑๐ ทศ บารมี ๑๐ ทศ ท่านบารมี ศิลบารมี ปัญญาบารมี สิ่งที่เป็นบารมีครบจะได้มีโอกาสมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้ามาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณงามความดีของเขา เขาได้ทำของเขา มา ถ้าในปัจจุบันนี้เราให้เห็นอย่างนั้นแล้วเราก็อยากจะทำอย่างนั้นบ้าง ถ้าทำอย่างนั้นบ้างขึ้นมา เราก็เข้ามารักษาหัวใจของเรา เห็นไหม ถ้าคนที่มีปัญญา นี่ระดับของท่านนะ

แล้วเวลาปฏิบัติ จะไปวัดที่ปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระที่ดีๆ พระที่ดีเขาต้องฝึกใจเขา มา เวลาฝึกใจเขามา ใจจะฝึกอย่างไร

เวลาบวชขึ้นมาก็บวชแค่พิธีกรรม บวชแค่พิธีกรรมมันก็เหมือนหนังเหมือนละคร สมมุติ สงฆ์ๆ ใจ เปลี่ยนจากฆราวาสมาเป็นพระสงฆ์ มาเป็นพระสงฆ์ด้วยญัตติจตุตถกรรมไป มันถูกต้องตามกฎหมายนะ ถูกต้องตามพิธีกรรมนะ ถูกต้องหมด

ถ้าไม่ถูกต้อง กฎหมายไม่รับรอง สังคม นี่ไง พระท่านนั้นที่ออกบิณฑบาตได้ คนอื่นจะมาบิณฑบาตอย่างนั้น พระปลอมบิณฑบาต ตำรวจจับหมด นี่เพราะอะไร เพราะมันถูกต้องตามกฎหมาย ถูกต้องตามศีลธรรม ถูกต้องหมดเลย แต่ก็เลสมันได้บวชหรือเปล่า

ถ้ามันบวชมา พระออกจากโบสถ์มา พระต้องเป็นพระที่ดีทั้งหมด พระต้องถูกต้องตั้งงามไปทั้งหมด เวลาพระออกจากโบสถ์มา เห็นไหม

นี่ไง ที่เราจะมาวัดมาวามมาฝึกหัดกันนี่ก็มาบวชใจใจ แล้วก็น้อยเนื้อต่ำใจ เห็นไหม เราพูดประจำ “ทางของฆราวาสเป็นทางที่คับแคบ” เวลาพูดอย่างนี้ก็ว่าเป็นการเห็นแก่ตัว

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นะ อยู่ในพระไตรปิฎก เราอ่านแล้วเราสะเทือนใจมาก “ทางของฆราวาสเป็นทางที่คับแคบ”

คับแคบเพราะเขาต้องทำหน้าที่การงานของเขา กว่าเขาจะทำหน้าที่การงานของเขาเสร็จ เวลาก่อนนอนเขาได้สวดมนต์ของเขา ถ้าเขาเป็นคนที่ดีเขาจะนั่งสมาธิภาวนาของเขา ได้ห้านาทีสิบนาทีแล้วเขาก็ต้องรีบหลับนอนของเขาเพื่อจะไปทำงานอีก เห็นไหม มันคับแคบที่เวลา มันคับแคบที่ภาระรับผิดชอบ

ทางของสมณะเป็นทางที่กว้างขวาง ทางของสมณะเป็นทางที่กว้างขวาง พระปฏิบัติพระกรรมฐาน พระในวัดนี้ภาวนา ๒๔ ชั่วโมง ฉ้นเสร็จแล้ว ทำภักตกิจเสร็จแล้ว ล้างบาตรเสร็จแล้ว ทุกอย่างเสร็จแล้ว เขาก็มีโอกาสได้ภาวนา เว้นไว้แต่ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเข้าเวร

เข้าเวร หมายความว่า เวรในศาลานี้คอยต้อนรับแขกคอยดูแล มันมีเวรเป็นวาระๆ นะ นี่ไง เว้นไว้แต่ผู้รับผิดชอบ เขาก็ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ แต่ผู้ที่พ้นจากเวรไป ๒๔ ชั่วโมง ทางของสมณะเป็นทางกว้างขวาง ทางยิ่งใหญ่ ทางกว้างขวาง ทางยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ที่ไหน ยิ่งใหญ่ในการค้นคว้าหาใจของตน การประพฤติปฏิบัติที่นี่

แล้วเวลาปฏิบัติที่นี่ เวลาบวชเป็นพระๆ มา บวชเป็นพระแล้วมันจะดีหมด

บวชพระเป็นพิธีกรรม บวชพระเป็นสมมุติสงฆ์ ถ้าจะบวชหัวใจ บวชหัวใจมันต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไง ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันต้องมีโอกาส มีเวลา สบายๆ

สบายๆ ใจ มีหัวหน้าที่ดีๆ ไม่ใช่ว่าต่อหน้าโยมก็ แหม! พระนี่พระปฏิบัติเลยนะ พอพ้นจากโยมไปนะ มันจะก่อสร้าง มันจะสร้างวิหารวิจิตรพิสดาร มันจะบ่าบอคอแตกไปนู่น ต่อหน้าพูดอย่างหนึ่ง ถีบหลังพูดอย่างหนึ่ง

เวลาเป็นความจริงๆ คือจะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ด้วยกัน อยู่ด้วยกัน ๒๔ ชั่วโมง เอาเข้าไปปฏิบัติเข้าไป เวลาปฏิบัติขึ้นไปแล้วติดขัดสิ่งใด

นี่ไง จากที่ว่าครอบครัวของเรา เรามีเด็กน้อย เรามีทารกมีเด็กน้อย พ่อแม่ปู่ย่าตายายรักมาก ให้อุทานคนแรก ให้อุทานคนแรกมันไร้เดียงสา มันน่ารักน่าชังทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน พอบวชเป็นพระมา จากพระนวกะยังไม่ถึง ๕ พรรษา ก็พยายามฝึกหัดขึ้นมาๆ ถ้ามันมีหัวใจขึ้นมา ถ้าใจมันสงบเข้ามาได้นะ ขณิกสมาธิ อุปะจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ

ความเป็นสมาธิ สมาธิคือจิตตั้งมั่น จิตมีหลักมีเกณฑ์ จิตไม่วอกแวกวอแวว จิตไม่โดนใครชักนำไป จิตไม่เหลวไหลใจ

ใสนี้ว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ โดยไม่มีหลักมีการ สมาธิมันยังทำกันไม่เป็นเลย

สมาธิมันมีสัมมาสมาธิกับมิจฉาสมาธิ ว่าสงบๆ แล้วมันเป็นมิจฉาก็ได้ ความเป็นมิจฉาคือมันขาดสติ ขาดการควบคุม ถ้าขาดการควบคุมแล้วมันจะส่งออก ส่งออกไปเห็นอะไร ส่งออกไปเห็น อู้ฮู! ภาวนาดี ภาวนาเก่ง

เวลาในพระพุทธานุชาณนะ เวลาพระพุทธานุชาณา คือ สมาธิ ปัญญา แต่เวลาคือ สมาธิ ปัญญามันต้องเข้าสู่มรรค แต่ถ้าจิตมันสงบโดยธรรมชาติของจิต โดยธรรมชาติของจิตนะ เพราะจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้มันได้สร้างเวรสร้างกรรมของมันมา จิตที่มันสร้างเวรสร้างกรรมของมันมา

คูสิ เวลาเดี๋ยวนี้วัยรุ่นมองหน้าก็ได้ เดินเหยียบเบาก็ไม่ได้ เดินเฉียดไปก็ไม่ได้ มันหาว่าไปด่ามันหมด มันจะตีหัวเอา วัยรุ่นนี้มองหน้ามันไม่ได้เลย

จิตก็เหมือนกัน เวลาจิตมันเริ่มสงบขึ้นมาแล้วมันจะออกจู้จุกเห็นออกต่างๆ นี่ไง มันจะไปพาล มันไปพาลไปหาเรื่องเขาทั้งนั้นนะ

สิ่งที่ว่าจิตมันไม่สงบเลย จิตไม่มีกำลังเลย มันก็ไม่รู้อะไรเลย คนมาปฏิบัติใหม่ๆ นะ บอก “อ้อโฮ! เมื่อก่อนไม่เห็นรู้อะไรเลย ตอนนี่พอภาวนาแล้วมันรู้ไปหมดเลย”...ส่งออกทั้งนั้น

โดยธรรมชาติของมันๆ คุณสิ สิทธิความเป็นมนุษย์ มนุษย์นี้มีสิทธิเสรีภาพจะทำอะไรก็ได้ ไซ้ใหม่ เวลาทำอะไรก็จะไปรอนสิทธิเขา ไปรังแกเขา “ประชาธิปไตยๆ”

เวลาจิตมันออกมึงไม่ประชาธิปไตยบ้างละ เวลาจิตที่มึงออกไปนั้นนะ แม้แต่คนยัง ควบคุมดูแลได้ยาก แล้วจิตที่เวลาที่พอมันมีพื้นฐานขึ้นมาแล้วไปรู้เห็นของมันนะ รู้เห็นส่งออก ทั้งหมด เพราะอะไร เพราะขณิกสมาธิ อุปะจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ

เว้นไว้แต่คนที่มีบุญมีกุศล คนมีบุญกุศลมันรู้โดยจิตได้สำนึก เวลามันเห็นสิ่งใด หลวงปู่ คุณยัพุดไว้ใจ เวลาผู้ที่ปฏิบัติไปถามหลวงปู่คุณยัพุดใจ “ไฉ่ที่ไปเห็นนิมิตถูกไหม เห็นจริงไหม”

“จริง”

“แล้วมันเป็นประโยชน์ไหม”

“มันไม่เป็นประโยชน์เพราะมันไม่จริง”

เห็นจริงๆ ส่งออกจริงๆ ตาเห็นจริงๆ รับรู้ได้จริงๆ แต่มันไม่เป็นแก่นสาร มันไม่เข้ามาสู่ มรรค มันไม่เข้าสู่ศีล สมาธิ ปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้

ถ้ามันจะเข้ามาสู่ศีล สมาธิ ปัญญา คุณสิ เหมือนทางเศรษฐกิจเลย ใครมีเครดิตบ้าง ชื่อ ของผ่อนส่งได้ทั้งหมดเลย แต่นี่มันไปหาทั้งนั้นนะ พอเราไม่มีเรากู้หนี้ยืมสินไปทั้งนั้น แล้วอยาก ได้เขาไปทั้งนั้น แล้วต้องไปผ่อนส่งๆ ต่คนที่เขามีเงินสด เขาซื้อเงินสดๆ ไม่ต้องผ่อนต้องส่งชื่อ เลย

เหมือนกัน หัวใจนี้มันผ่อนส่งทั้งดอกเบี้ยย ทั้งผ่อนไม่ทัน เขายึดคืนหมดนะ ยึดทั้งรถ ยึด ทั้งบ้าน ยึดทั้งหมดเลย นี่ก็เหมือนกัน รู้รู้อะไร มันไม่จริงทั้งสิ้น

นี่พูดถึงว่า ถ้ามันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา เวลาประพฤติปฏิบัติไม่ต้องไปเร่งร้อน ไม่ต้องไป กังวลว่าเราปฏิบัติแล้วเราจะไม่ได้เป็นพระอรหันต์

ทั้งๆ ที่ว่าทุกคนมีสิทธิเป็นพระอรหันต์ทั้งสิ้น ทุกคนมันเป็นสิทธิโดยธรรมชาติ มันเป็น สิทธิโดยหัวใจ มันเป็นสิทธิโดยเราเป็นชาวพุทธ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝาก ศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกามีสิทธิเสรีภาพพร้อมสมบูรณ์ แล้วไม่ต้องไปให้กิเลสมันพลิกมันแปลง มันหลอกว่า เดียวจะไม่ใช่พระอรหันต์ ต้องรีบให้เป็นพระอรหันต์ ออกรู้ ออกเห็น ออกไปโดย อะไรมาน้ำบอคอกแตก

มันเป็นพระอรหันต์มันต้องเป็นสำนักในตัวมันเอง มันต้องรู้ผิดชอบชั่วดี ทำไปนี่มันเป็น ความถูกต้องหรือเป็นความผิดพลาด ทำไปแล้ว เวลาทำไปแล้วมันจะผิดพลาดหรือมันจะ ถูกต้องชอบธรรมจะดีงามของมันอย่างไร เพราะมันรู้

ทำไมหลวงปู่มันเวลาท่านพิจารณาหายไปแล้วท่านบอกไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย ใสนี้ไม่ใช่ ทาง ไม่ใช่ทาง

เวลาถึงที่สุดแล้วท่านปรึกษาหลวงปู่เสาร์ เวลาปรึกษาหลวงปู่เสาร์แล้ว หลวงปู่เสาร์ บอก “เราแก่ท่านไม่ได้หรอก เพราะท่านปัญญาเยอะ ท่านต้องแก้ตัวท่านเอง”

ท่านมาพิจารณาของท่านไง เพราะท่านได้สร้างสมบุญญานิกการมามาก พอสร้างสม บุญญานิกการมาจนถึงเป็นจิตที่มีมาตรฐาน มีความมั่นคง รู้ถูกรู้ผิดใจ

แล้วพอถึงที่สุดแล้วท่านก็ใช้สติปัญญาของท่านใคร่ครวญของท่าน เพราะว่าท่านได้ สร้างสมความเป็นพระโพธิสัตว์มา ถ้ายังสร้างบุญกุศลต่อไปก็จะไปเกิดเป็นองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาล

แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ได้สร้างสมบุญญานิกการมา เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง มาพิจารณาแล้ว ถ้า เราพิจารณาเราเข้าสู่มรรค เราก็จะได้สำเร็จในชาตินี้ ท่านชั่งน้ำหนักแล้ว

ชั่งน้ำหนักแล้วว่า เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าสร้างสมบุญญานิกการไป ไปข้างหน้าก็ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันจะต้องแบกรับภาระ มันยังทุกข์มันยังยากไปอีกไกล แต่ถ้าชาติปัจจุบันนี้ถ้าพิจารณาแล้วถ้ามันสำเร็จไปได้ เป็นพระ อรหันต์ในชาตินี้เลย ถ้าเป็นในชาตินี้ก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน

แต่มันต่างกันที่ว่าเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันมีอำนาจวาสนาบารมี กว้างขวางใหญ่โตมาก จะร้อยสัตว์พันสัตว์ จะได้เป็นประโยชน์มหาศาล แต่ถ้าในชาติปัจจุบันนี้

ท่านก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ไป ท่านถึงได้เสียสละลาความเป็นพระโพธิสัตว์นั้นแล้วมาพิจารณาของท่านใหม่ไฉน

พอพิจารณาของท่านใหม่ พอจิตสงบแล้วเข้าพิจารณากายเห็นกายตามความเป็นจริงขึ้นมา มันเริ่มเข้าทางแล้ว เข้ามรรค เข้ามรรคเพราะว่ามันสำรอกมันคายทิวภูมิมานะ มันทำลายความเป็นตัวตน มันทำลายอื่ไกว่าฉันแน่ ฉันเก่ง ฉันแน่ ฉันยอด ฉันเยี่ยม มันผ่อนมันคลายลงไปตลอด

อ้อ! ฉันจะสูงสุดสู่สามัญ ฉันจะไปเป็นพระธรรมดา พระสาวกสาวกะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นสาวกสาวกะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมทายาท เป็นทายาทโดยธรรม มีคุณธรรมในใจ สมบูรณ์โดยธรรม ไม่เป็นภาระของใคร ไม่ให้ใครหนักหน่วง

แล้วเป็นธรรมทายาท ร่วมโพธิ์ร่วมไทร เป็นอาจารย์ใหญ่ของกรรมฐาน เป็นครูใหญ่ในกิ่งพุทธกาลนี้ เป็นผู้ชักนำให้หลวงปู่แหวน หลวงปู่ฝั้น หลวงตามหาบัว ให้ได้เป็นพระอรหันต์

ความได้เป็นพระอรหันต์ ครูบาอาจารย์องค์ไหน อาจารย์องค์ไหนสอนลูกศิษย์ให้มีคุณภาพ สอนลูกศิษย์คนไหนให้เจริญก้าวหน้า อันนี้สามารถสอนให้ลูกศิษย์ถูกหาเป็นพระอรหันต์มากมายมหาศาลเลย นี่ไง เพราะอะไร เพราะท่านได้สร้างอำนาจวาสนาของท่านมา

แล้วมีหลวงปู่เสาร์องค์เดียว มีหลวงปู่มั่นองค์เดียว มีหลวงตามหาบัวองค์เดียว ไม่มีองค์ที่สอง ไม่มี เพราะไม่มีใครสร้างอำนาจวาสนามาเท่ากัน

คนชอบไม่เหมือนกัน คนทำไม่เหมือนกัน อย่าคิดตำราว่าตัวเองจะยิ่งใหญ่ ไม่มี ยิ่งใหญ่ต้องยิ่งใหญ่ในใจของตน ทำลายทิวภูมิมานะในใจของตนให้ราบคาบ ทำความอหังการในใจของตนให้สิ้นไป นั่นมันถึงจะยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ในหัวใจของตน เอวัง